

Bosforul

Vasile Alecsandri

Dormea în liniștire Bosforul fără valuri
Într-a Europei mândrie ș-a Asiei verzi maluri
Ca un balaur verde în lupte ostenit.
Din zori și până-n noapte pe umeri el purtase
Corăbii cu trei poduri, nenumărate vase
Spre-apus și răsărit.

Acum dezmiardat însă de-a ginilor suflare
Se legăna molatice cu-o leneșă mișcare
Și, ca oglindă vie, sub cer se întindea.
Iar luna zâmbitoare, și tainică, și lină,
Vărsând pe-a sale unde dulci spume de lumină,
Cu fața sa bălaie în el se oglindea.

Precum acele paseri, străine călătoare,
Ce se abat în șesuri la asfințit de soare,
Strângând ale lor aripi căzute de lung zbor,
Mulțime de corăbii cu pânzele-nvelite
Sta, umbre uriașe, fantasme neclintite
Pe luciul Bosfor.

Era la ceasul tainic când geniile de noapte
De la un mal la altul aduc duioase șoapte,
Când marea-ncet adoarme cu-o suspinare grea.
Atunci când lumea-și pune fantastica sa haină.
Când orice zefir trece purtând o dulce taină,
Când orice undă poartă în frunte-i câte-o stea.

Era la ora tristă când palida cadână,
Cu lacrimi pe-a ei gene, cu fruntea pe-a sa mână,
Privind în depărtare un zbor de ielcovani,
Ar vrea pe luciul apei, ca paserile-acele,
Să fugă-n sânul nopții, zburând spre Dardanele,
Departate de tirani.

Nu se zărea atunce pe umeda câmpie
Decât scânteii și fulgeri de flacără-argintie
Ce, șerpuind pin apă, pluteau și s-alungau,
Sau delfini fără număr, care, sărind din mare
Și-n spume luminoase mișcând a lor spinare,
În valuri după stele pe rând se cufundau.

Acum de mult imamul din minare cântase,

De mult glasul-i puternic la rugăciuni chemase
Copiii lui Mohamed în năltele geamii;
Nu s-auzeau în lume decât suspine mute
Ș-acele blânde glasuri de umbre nevăzute
Ce vin de prin pustii.

Deodată-n întuneric o barcă năzărită
Trecu ca visul negru pe-o frunte adormită,
Lăsând o urmă lungă pe-adâncul umed plai.
Pe mal un cântec dulce se auzi deodată;
Iar barca cu grăbire spre cântec îndreptată
Se afundă în umbra mărețului sarai.